

переліку головних завдань учбових закладів;
- напрацьовувати ефективну державну політику щодо працевлаштування молоді.

Таким чином, чинниками успішного працевлаштування молоді в сучасних умовах є отримання знань у сфері регулювання ринку праці, норм законодавства у сфері працевлаштування, знань і навичок написання резюме, основ само маркетингу на ринку праці, знання основ комунікації та самореалізації у виробничому середовищі. З урахуванням запропонованих заходів рівень молодіжного безробіття як в регіоні, так і в цілому в країні може бути знижено.

Список використаних джерел:

1. Богоявленська Ю.В. Адміністративно-правові механізми управління зайнятністю молоді в Україні в умовах фінансової кризи // Економіка та держава. – 2012. - №3. – С.44-54
2. Гаркавенко Н. Напрями вдосконалення політики зайнятості населення у ринкових умовах // Україна: аспекти праці. – 2011. - №6. – С.26-32
3. Державне регулювання економіки: Навч. посіб./ С.М. Чистов, А.Є. Никифоров та ін. – Вид. 2-ге, доопрац. і допов. – К.: КНЕУ, 2010. – 440с.

Соціальні і економічні права в зарубіжних країнах

Башикірова Т.М., студент курсу БПмс ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Пустовіт Ж.М.*

Значну питому вагу у системі основних конституційних прав і свобод людини і громадянина займають соціальні права і свободи, які дозволяють громадянам реалізовувати можливу поведінку або діяльність у соціальній сфері. Ця поведінка або діяльність насамперед пов'язана з можливістю людини працювати та відпочивати, захищати свої соціально-економічні права, отримувати соціальний захист, мати право на достатній життєвий рівень, отримувати належну медичну допомогу та користуватися страховою медициною тощо. Реалізація соціальних прав і свобод сприяє формуванню соціальної держави, стабілізує суспільне життя. Водночас соціальні права і свободи, на жаль, залишаються найменш гарантованою групою конституційних прав і свобод.

Соціальні права – це можливості громадянина бути повноцінним суб'єктом суспільних відносин і забезпечення йому необхідних для розвитку та існування умов.

Метою дослідження є ціла низка питань стосовно соціальних прав і свобод, які все ще лишаються не розв'язаними. Серед них – з'ясування системного характеру соціальних прав і свобод, здійснення класифікації їх різновидів, визначення дієвих механізмів забезпечення та реалізації цих прав, здійснення порівняльного аналізу соціальних прав громадян України та інших країн, осмислення проблеми створення реальних передумов для реалізації соціальних прав та свобод в умовах сучасних трансформаційних суспільних реалій.

Метою соціальних прав є: 1) забезпечення можливості заробляти собі на життя працюю, на яку громадянин вільно погоджується і котру обирає; 2) розпорядження суб'єкта власними здібностями до творчої та продуктивної праці; 3) захист власних економічних та соціальних інтересів шляхом страйку; 4) надання можливості для відпочинку; 5) гарантування допомоги державою у

випадках, умовах та у порядку, передбачених чинним законодавством; 6) матеріальне забезпечення, соціальне обслуговування, встановлення особливих режимів щодо реалізації соціальних прав громадян; 7) гарантування можливості на будівництво житла, придбання його у власність та оренду; 8) забезпечення достатнього для розвитку життєвого рівня, сприятливого навколишнього природного середовища. Водночас, практичного значення набуло питання про дотримання міжнародних стандартів та відповідність таким актам національного законодавства.

Прийняття на світовому рівні Загальної декларації прав людини (ООН, 1948 р.)[1], Міжнародного пакту про громадянські і політичні права (ООН, 1966 р.)[2] і Факультативних протоколів № 1 і 2 до цього пакту, на європейському рівні – Європейської конвенції про захист прав людини і основних свобод (Рада Європи, 1950 р.) і Європейської соціальної хартії (Рада Європи, 1961 р., переглянута у 1996 р.)[3] – створило потужну правову базу для визнання, дотримання і захисту прав людини у цілому світі. Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права – пакт, прийнятий Генеральною Асамблеєю ООН 16 грудня 1966 року і набрав чинності 3 січня 1976 року[4]. На квітень 2010 року в пакті бере участь 160 держав; крім них, його підписали ще 6 держав. Найбільша держава, яка не є учасником пакту – США.

У світі сьогодні функціонує понад дві сотні національних галузей права соціального забезпечення з їх специфічними особливостями.

Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права 1966 р. був підписаний одночасно з Міжнародним пактом про громадянські та політичні права. Його юридичні особливості пов'язані з особливостями проголошення у ньому економічних, соціальних і культурних прав. Економічні, соціальні та культурні права є невід'ємними як і громадянські та політичні права, і не менш важливими. [4]

Проте, існують суттєві особливості в реалізації економічних соціальних і культурних прав. Вони витратні, тобто обсяг їхньої реалізації залежить від економічного добробуту держави, а тому не може бути однаковим у різних країнах. Реалізація цих прав пов'язана з розширенням патерналістських функцій держави, що завжди містять потенційну загрозу авторитизації влади, а тому повинні мати межі. Міжнародний контроль за дотриманням економічних, соціальних і культурних прав зазвичай не пов'язаний із розглядом індивідуальних скарг. Формулювання статей Міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права за загальним правилом є диспозитивними і не передбачають прямої дії.

Соціальні права повинні забезпечувати соціальну захищеність, рівень життя гідний людини. Це такі права, як право на захист материнства, дитинства та сім'ї, на соціальне забезпечення, на житло, право на охорону здоров'я та медичну допомогу. Культурні права впливають на культурний розвиток людини, на формування її духовного світу. До них відносяться: право на освіту, свобода творчості, право на участь у культурному житті.

Зроблено висновок, що соціальні права – це узгоджені та визнані світовим співтовариством, закріплені в законодавстві більшості сучасних держав мінімальні правові норми-стандарти прав людини в соціальній сфері, що передбачають такі умови життя, які дозволяють кожному вільно підтримувати і розвивати свою людську природу та людську особистість.

На відміну від більшості прав першого покоління, що належать людині від природи і які держава зобов'язана лише захищати, більшість соціальних прав можуть бути надані і захищені лише суспільством та державою. По суті, вони виступають, як певні вимоги, адресовані органам публічної влади і є обов'язками держави щодо підтримки, як самого життя індивіда, так і його соціальної активності, забезпечення гідних умов його життя та духовного розвитку його особистості.

Список використаних джерел:

1. Загальна декларація «Про права людини» (ООН, 1948 р.) http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_015
2. Міжнародний пакт «Про громадянські і політичні права» (ООН, 1966 р.) http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_043
3. Європейської конвенції «Про захист прав людини і основних свобод» http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_004
4. Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права – акт, прийнятий Генеральною Асамблеєю ООН 16 грудня 1966 року і набрав чинності 3 січня 1976 року. http://rda.if.ua/n/viddil_nadzvyhajnyh_sytuacij/2013/09/12/2608/view

Теоретичні аспекти правового статусу та режиму державних кордонів України

Березенко В.В., аспірант Київського університету туризму, економіки і права

Однак у вітчизняній та зарубіжній науці питання правового статусу державних кордонів фрагментарно досліджувалися в роботах І. Лукашука, В. Василенка, О. Висоцького, М. Баймуратова, М. Буроменського, Н. Камінської, О. Мережка, О. Задорожного, В. Буткевича, що свідчить про актуальність обраної тематики.

Для позначення правового статусу державного кордону вживаються такі терміни, як «законодавство про державний кордон», «правовий режим державного кордону», «прикордонний режим» [1]. Безумовно, такі категорії мають право на існування і повинні активно розроблятися юридичною наукою. Разом з цим існує межа їх функціональних можливостей.

На думку Ю. І. Скуратова для позначення всієї системи правового регулювання державного кордону потрібно застосовувати категорію «правова основа державного кордону», розуміючи під нею систему взаємопов'язаних внутрідержавних і міжнародних нормативних актів, юридичних норм, інших правових засобів, що регламентують питання встановлення, функціонування і охорони державного кордону, включаючи заходи відповідальності за порушення відповідних правил і процедур [2, с. 17].

На думку автора, правовий статус державного кордону потрібно відрізнити від його фактичного статусу, який включає реальний стан функціонування і охорони державного кордону, правозастосовчу практику. Дана категорія дає змогу аналізувати не лише законодавство про державний кордон, але й стан його реалізації, що в свою чергу дає можливість вдосконалювати механізм охорони державного кордону. Правовий статус державного кордону України – це комплексний правовий інститут, норми якого регламентують питання встановлення, функціонування та охорони державного кордону. Комплексність цього інституту полягає в тому, що він включає норми права, як внутрішньодержавного (національного), так і міжнародного права.